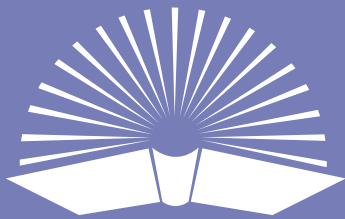

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
וּאֵרָא

myshliach.net

ווארא

לקו"ש חלק א' ע' 109 ואילך מתורגם ללה"ק

חיים", וראשונה נמנה שם: "הקב"ה נקרא חיים", ולאחריו כל אלה שדבקים בקב"ה. חיוניות מביאה חמימות. נמצא שהקרירות, שהיא היפוכה של חמימות היא היפוכה של החיות שבקדושה.

המובן הרוחני שבדבר הוא שלראשונה יש לשבור את הקרירות. כשקיימת קרירות לעניני קדושה – הרי היא מולידה דברים המנוגדים לקדושה. משום כך היתה המכה הראשונה – במים, המסמלים את הקרירות.

ה. התורה מדגישה את סוג המים שבהם היתה המכה: "במים אשר ביאור"⁷.

מצויים שני סוגים בקרירות: (א) קרירות – אדישות – לעניני העולם הזה, שבאה מצד הקדושה. (ב) קרירות בעניני קדושה, שהיא התחלה לכל הקליפות, כאמור.

כנגדם קיימים שני סוגי מים: (א) הבאים מלמעלה: "למטר השמים תשתה מים", קרירות דקדושה. (ב) מים שמתחת לארץ, קרירות דקליפה.

ג. המכות שניתנו למצרים – רק הם החלו לשבור את תוקף קושי הגלות.

ומכאן הוראה בעבודתו של כל אחד ביציאת מצרים הרוחנית שבכל יום: אף כשבחינת "מצרים" שבאדם היא גדולה וחזקה (אם שהיא בבחינת "מצרים דקדושה", היינו שהעבודה היא לפי טעם ודעת ומשום כך היא מוגבלת – "מיצרים" – ואם שהיא אפילו בבחינת "מצרים דלעומת זה", היינו שקיים חסרון גם בעבודה שעל פי הטעם והדעת) – הרי באמצעות ה"מכות", כלומר: עבודה רוחנית שבדוגמת המכות, ישנה האפשרות לשבור את תוקפה של "מצרים" ולהביא גאולה לנשמה.

ד. המכה הראשונה שהחלה לשבור את גלות מצרים היתה – דם: מי הנילוס הפכו לדם.

טבעם של מים הוא קרירות ולחות⁵. קרירות היא היפוכה של קדושה, שכן הקדושה היא חיוניות כמו שנאמר ב"אבות דרבי נתן"⁶: "עשרה נקראו

המים והדם מסמלים את הקרירות ואת החמימות שבסוג הדומם, אבל גם בבעלי חיים מצוי סוג הקרירות. מובן שכאן מסמלים ביחוד את הקרירות – בעלי חיים שנוצרו מהמים. בין עשר המכות אנו מוצאים גם מין כזה – הצפרדעים: ושרץ היאור צפרדעים, כבריאת הדגים בששת ימי בראשית¹¹. הצפרדע חיה באגמים ובנהרות, ובגמרא, ובמדרש¹² מסופר שכשהעקרב צריך לעבור את הנהר – מזמנים לו צפרדע ומושיבים אותו עליה וזו מעבירה אותו את הנהר.

העקרב מסמל אף הוא בטבעו את עוצם הקרירות¹³, אלא שבכל זאת אינו בבחינת מים שהם הניגוד הגמור של האש, ולכן אינו יכול לשחות במים, ואילו הצפרדע היא "בריאת המים"¹⁴ – היפוכו המוחלט של האש.

ח. כך יובן המסופר לגבי הצפרדעים שהם באו "בתנור" וכי מה המיוחד שבכך?

חז"ל מלמדים מכאן את מסירות נפשם של הצפרדעים¹⁵, בגלל שהקב"ה ציוה שיבואו בכל ארץ מצרים, לכן באו גם בתנורים, אך עדיין יש צורך בהבהרת יתר: מדוע לא היה כדבר הזה במכת כנים או ערוב? – לפי המוסבר לעיל מובן הדבר. כאן התגלתה מסירת נפש בתכלית – מן הקצה אל הקצה. הצפרדעים באים מן המים (ושרץ היאור) ולמרות זאת נכנסו לתנורים של אש.

מי הנילוס שייכים לסוג השני, לכן נאמר לגבי נהר הנילוס "שהוא עולה לקראתו"⁸, משום שמקור מימיו הוא ב"מים שמתחת לארץ".

מי הנילוס הקרירות והאדישות לקדושה, שימשו כהעבודה זרה של מצרים ומהם התפתחו כל הרעות של מצרים, משום כך, הרי כשהוחל בשבירת גאון מצרים – היתה הפגיעה הראשונה במי היאור, ענין הקרירות.

ו. המים הפכו לדם. דם הוא – חיוניות "כי הדם הוא הנפש". במקום הקרירות באה החיות והחמימות, "דמיניה וביה אבא לשדיא ביה נרגא" (= מן היער עצמו נכנס (העץ) בגרון (להיות לו ידית) לסייע לו)⁹.

כך יובן גם מדוע נאמר בתחלה שהמים נהפכו לדם ביבשת¹⁰. מה מוסיפה המלה "ביבשת"? – כי ביבשה אין אפילו היתרון של לחות – הדבקות, וכאן היתה חיוניות גם ביבשת.

ז. בין ארבעת הסוגים: דומם, צומח, חי, מדבר – הרי ככל שמועטת מדת החיות שבסוג מסויים, כן רחוק הוא מקדושה, שכן הקדושה היא חיות, כאמור. סוג הדומם הוא המרוחק ביותר מן הקדושה, לאחריו בא הצומח ואח"כ החי. כן בארבעה העולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשייה – הרי עולם העשייה – שבו הרע גובר – הוא בדוגמת דומם, וכן הלאה.

המים והדם מסמלים את הקרירות

הסעיפים, (לא להתלהב בעניני קדושה, וגם לא להתלהב בעניני רע) שכן האדישות והקרירות בקדושה מביאה להשתקעות בטומאת מצרים ר"ל.

ולכן משקיע היצר הרע כוחות רבים והשתדלות מאומצת לצנן התרגשותו של בן ישראל מאלקות ואפילו כשמתגלה נס ומופת גלוי בא היצה"ר וטוען: "אל לך להתרגש מכך, הן מאמין אתה שהכל בא מהקב"ה, והקב"ה הנו כל יכול שלגביו אין תופסים כל העולמות מקום כלל, ופשוט שלדידו אין כל "בעיה" בהחלפת צירוף האותיות המהוה את החומץ – לצירוף האותיות המהוה את השמן, שלש האותיות אין להן כל חשיבות אצלו, ומי שאמר לשמן וידליק – יאמר לחומץ וידליק¹⁶, ואם כן למה לך לצאת מן הכלים ולהתרגש כל כך?"

כוונתו של יצר הרע היא לצנן את ההתפעלות האלקית ולהביא אדישות לקדושה שהיא מקור לטומאת מצרים. יש, איפוא, להכותו במכת ה"דם". המכה הראשונה לשבירת "מצרים" היא "דם": חמימות, התלהבות וחיות בעניני הקדושה.

וכשם שיש להפעיל חמימות של קדושה (דם), כן יש להפעיל את הקרירות והאדישות לעניני העולם הזה (צפרדע). אלו הם שני הצעדים הראשונים ליציאת מצרים: סור מרע –

ט. הצפרדעים נועדו למלאות את התפקיד (השני) בשבירת הקליפה: הבאת הקרירות של קדושה, אדישות לעניני הגשמיות והחומריות.

הצפרדעים, המסמלים קרירות, נכנסו "בתנור" ובמשארותיך, הם באו לכבות את החום ואת התנשאות השיא של הקליפה, שכן גם ב"לעומת זה" מצויה חמימות.

אמנם הקליפה היא ביסודה קרירות (לעניני קדושה), אך כדי שתהיה קיימת הבחירה חייב להיות גם בקליפה דמיון כלשהו לקדושה, לכל הפחות כקוף בפני אדם, ולא מצויה בה החמימות – בעניני העולם הזה.

י. ההוראה של כל האמור בעבודת ה' – הוא:

כדי להפטר ולהיגמל מבחינת "מצרים דלעומת זה",

(אמנם בדוגמה זאת היא גם היציאה מ"מצרים דקדושה" עבודה מדודה ע"פ טעם ודעת, אך בעיקר חשובה הרי היציאה מ"מצרים דלעומת זה")

– יש, ראשית, להכניס חמימות וחיות בעניני הקדושה, שכן תחלתם של כל מיני הרע היא הקרירות.

יכול מישהו לדמות בנפשו: וכי מה עוול כשאין קיימת ההתלהבות בקדושה? הרי סוף סוף אין נעשים דברים של היפך הקדושה!

אך יש לדעת: אין הדבר כפי שנדמה, אי אפשר לפסוח על שני

צפרדע, ועשה טוב – דם.

יא. באופן כללי הרי הסדר בעבודת ה' הוא: סור מרע – מתחלה, ואחר כך – ועשה טוב. ידוע המשל להכנת דירה למלך בשר ודם, שבראשונה מוציאים ומנקים את הלכלוך וכו' ורק לאחר זאת – מכניסים כלים נאים ומייפים את הדירה שתהא ראויה למלך.

אלא שסדר זה קיים בהליכה "מלמטה למעלה", אך "מלמעלה למטה" הסדר הוא הפוך: "עשה טוב" קודם ל"סור מרע", כלומר – מגלים מלמעלה גילויים נעלים ביותר המביאים אחר כך ל"סור מרע".

וכיון שהמכות במצרים באו מלמעלה היה בהן הסדר: דם (ועשה טוב) ואח"כ – צפרדע (סור מרע).

יב. אמנם הסדר האמור הוא רק בהשפעה "מלמעלה למטה", אך כיון שכל סיפורי התורה משמשים הוראת דרך בעבודתנו במשך כל הדורות, הרי טמונה כאן הוראה שיש לעתים להקדים את ה"ועשה טוב".

כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע אמר: "העולם אומר: כשאי אפשר לעבור מלמטה – יש לעלות מלמעלה, ואני אומר: מלכתחלה יש לעלות מעל ומעבר – זאת אומרת שיש לקיים גם סדר של התחלה מלמעלה, לגלות ריבוי אור והחושך יידחה מאליו.

יג. מעין זה הוא גם ההבדל שבין

גליא דתורה לבין פנימיות התורה: מצד גליא דתורה קיים הסדר של "מלמטה למעלה", מן הקל אל הכבד, ואילו מצד פנימיות התורה – הפוך הסדר וההתחלה היא בריבוי אור. וביחוד בדורות האחרונים מגלים את פנימיות התורה לכל, מבלי להציג את התנאים ומבלי לדרוש את ההכנות שנדרשו בעבר לשם תחלת לימוד פנימיות התורה. בזמננו מגלים את פנימיות התורה באופן של הפצה, לפי המשל הידוע של אדמוה"ז בקשר לאבן החן שבכתרו של המלך.

זו היא הדרך ליציאת מצרים: גילוי והפצת פנימיות התורה, התחלה בהתלהבות וחיות דקדושה ("דם"), ואז באה דחיית הרע, (וכששלוש קליפות הטמאות נדחות לגמרי – עולה ממילא קליפת נוגה¹⁷), ועל ידי כך באה הגאולה הכללית: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" במהרה בימינו, אמן.

(משיחת ש"פ וארא, תשח"י)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

וארא

מתורגם ללה"ק

מֹשֶׁה טָעַן שְׂאִין בְּכוּחוֹ לָלֶכֶת אֶל פְּרַעֲה, "הֵן אֲנִי עֶרְל שְׁפֹתִים". כַּאֲשֶׁר הִקְלֹפֹת הֵן בְּתַקְפָּן אֶפְלוּ לְצַדִּיק אִין כּוּחַ לְהַשְׁפִּילָן, לְשַׁבְּרָן וּלְהַכְנִיעָן. כּוּחַ זֶה מְצוּי רַק בְּיַדִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהוּא כָל-יְכוּל.

הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשִׁיב לְמֹשֶׁה עַל טְעֵנוֹתָיו: "רְאֵה (לְשׁוֹן חֲדוּשׁ!) נְתַתִּיךָ אֱלֹקִים לְפְרַעֲה". אֲמַנָּם פְּרַעֲה עֲדִין בְּשִׂיא כּוּחוֹ, עַד שֶׁ"לֹא הָיָה עֹבֵד יְכוּל לְבָרַח מִמְצָרִים", אִךְ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ אֶת הַכּוּחוֹת לְמַשֵּׁל בַּפְּרַעֲה וּלְרַדוֹת בּוֹ בַּיְסוּרִים.

הַכּוּחַ נָתַן דּוֹקָא לְמֹשֶׁה, כִּיּוֹן שֶׁהוּא נְשִׂיא הַדּוֹר וּמְנַהִיגוֹ, הוּא "עוֹמֵד בֵּין ה' וּבֵינֵיכֶם". הוּא הַמְּמַצֵּעַ הַמְּחַבֵּר, דְּרַכּוֹ נִמְשָׁךְ דְּבַר ה'. עַל יְדוֹ מִתְגַּלִּים כּוּחוֹ וַיְכַלְתּוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְרַדוֹת בַּקְּלָפָה וּלְהַכְנִיעָה.

לְפַעֲמִים מְצוּיָה הַנֶּפֶשׁ הָאֱלוּקִית בְּגִלוּת אֶצֶל הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית. כַּאֲשֶׁר "הַשְּׂעָה מְשַׁחֶקֶת לָהּ" לְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית, וְהַקְּלָפָה בְּמַצֵּב גְּבוּהָ, נִרְאָה שְׂאִין בְּכוּחָנוּ לְהַתְמוּדֵד מוּלָהּ וּלְהַתְגַּבֵּר עָלֶיהָ. הָעֲצָה לְמַצֵּב זֶה מוֹפִיעָה בַּפְּרָשְׁתָנוּ. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָמַר לְמֹשֶׁה: "רְאֵה נְתַתִּיךָ אֱלֹקִים לְפְרַעֲה", וּמִכָּאֵן נָתַן הַכּוּחַ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כְּפִי שְׁכָתוֹב בַּתְּנַיִם: "כָּל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בָּהּ מִבְּחִינַת מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלְיוֹ-הַשְּׁלוֹם". כֵּשֶׁם שֶׁלְמֹשֶׁה

בזמנו הִיָּה הכּוֹחַ לְרֵדוֹת בְּקִלְפָּה אִף בַּעַת שֶׁהַשָּׁעָה מְשַׁחֶקֶת לָהּ, כִּף בְּכָל דוֹר וְדוֹר יֵשׁ בְּיַד נְשִׂיא הַדּוֹר, שֶׁהוּא הַתְּפִשְׁטוֹת מִשָּׂה בְּדוֹר, הַכּוֹחַ לְשֹׁבֵר אֶת כָּל הַהַעֲלָמוֹת וְהַהֶסְתָּרִים שִׁישׁ עַל צַד הַקְּדָשָׁה, גַּם בְּזִמְנֵן שֶׁהַעֲלָמוֹת אֵלּוּ הֵן בְּמִלּוֹא תִקְפֵּן.

יֵשׁ טוֹעֲנִים שְׂבֻדוֹרְנוּ, כְּשֶׁאֲנוּ מְצוּיִים בְּחֻשְׁךָ כְּפוּל וּמְכֻפָּל, דוֹר עֶקְבֵּתָא דְמִשִּׁיחָא, כְּשֶׁהַהַעֲלָמוֹת רַבּוֹת כָּל כֶּף, כִּי צַד אֶפְשָׁר לְבַצֵּעַ אֶת תְּבִיעַת רַבּוֹתֵינוּ לְהַפְצַת הַחֲסִידוֹת וְלְהַלִּיכָה בְּדַרְכֶיהָ?! כִּי צַד אֶפְשָׁר לְבַצֵּעַ זֹאת כְּשֶׁנִּמְצְאִים בְּמִקּוֹמוֹת נְחוּתִים וּמְרַחֲקִים?

עַל כֶּף נְשִׁיב לְפִי מָה שֶׁלְּמַדְנוּ בְּפִרְשָׁתֵנוּ. הַתְּפִשְׁטוֹתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה קִיָּמַת בְּכָל דוֹר, גַּם בְּדוֹרְנוּ זֶה. כְּאֲשֶׁר קְשׁוּרִים לְנְשִׂיא הַדּוֹר, אֵינִן לְהַתְּפַעֵל מִהַהַעֲלָמוֹת וּמֵן הַהֶסְתָּרִים. לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ יֵשׁ כּוֹחַ לְשֹׁבֵר אֶת הַקְּלִפָּה, לְרֵדוֹת בְּפִרְעָה, וְכוֹחַ זֶה קָיָם בְּנְשִׂיא דוֹרְנוּ. כְּאֲשֶׁר אֲנוּ מְקֻשָּׁרִים אֵלָיו עַל יְדֵי לְמוֹד תּוֹרָתוֹ, קִיּוֹם תְּקַנּוּתוֹ וְהַלִּיכָה בְּאַרְחוֹתָיו, הֲרֵי גַם אֲנוּ מְסַגְּלִים לְבַצֵּעַ אֶת הַמָּטָל עֲלֵינוּ.

כְּשֶׁם שֶׁמֹּשֶׁה רַבֵּנוּ שָׁבַר אֶת קְלִפַּת פִּרְעָה וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָצְאוּ מִמִּצְרַיִם בְּיַד רָמָה, כֵּן יִהְיֶה עִמָּנוּ עֲתָה. בְּלֹא הַבֵּט עַל הַקְּשָׁיִים הַרְבִּים, יִגְאֲלֵנוּ מִשָּׂה מֵן הַגָּלוּת, בְּיַד רָמָה בְּקִרְוֵב מִמֶּשׁ.

(ממעובד על־פי 'לקוטי שיחות' חלק טז, עמ' 74-78)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

נתקלתם פעם בגדר סגורה בכניסה לפארק שאין לכם כרטיס כניסה אליו? כשיש מחסום או גדר, צריך ממש להתאמץ בכדי לעבור אותו. והכי פשוט ומומלץ - לעשות זאת בדרכים המקובלות.

לא רק בפארקים ובגני חיות ישנם מחסומים ושערים, לכל אחד מאתנו, עמוק עמוק פנימה יש מחסום או גבול וגדר שקשה לו לפרוץ. בשפה החסידית של הרבי קוראים לזה 'מיצר', מלשון מצריים. כמו אבותינו שעליהם מסופר בפרשת השבוע, שעברו שנים קשות של גלות בארץ מצרים, כך גם אנו בגלותינו הנוכחית עוברים את ה'מצרים' שלנו, אלה המיצרים וגבולים שמפריעים לנו להתקדם ולעשות את מה שצריך בעבודת השם.

התמיהה:

כיצד אם כן יכולים אנו לצלוח את אותם מיצרים וגבולים, את אותן הפרעות קשות שטורדות את מסלולינו המבוקש? מהו 'כרטיס הכניסה' הנחשק?

הפתרון:

לשם כך עלינו להתבונן ביציאה ממצרים המקורית, לחקור כיצד ארעה, ורק כך נוכל לשאוב מכך גם אנו כלים שיעזרו לנו לצלוח את המצרים שלנו. אז הנה השלב הראשון שמובא בפרשת השבוע. הדרך שבה לראשונה נשברו המצרים והיא שהובילה בסופו של דבר את בני ישראל אל היציאה ממצרים, מספרת לנו התורה, היא עשרת המכות שהביא הקדוש ברוך הוא. אלה בסופו של תהליך הביאו את הגאולה.

אם כן אף אנו זקוקים להשתמש באותן מכות בכדי לצלוח את המצרים שלנו. ובפירוט: מכת דם מבטאת את ההפיכה ממים, שענינם קרירות, לדם שענינו חמימות. זו הדרך הראשונה בשבירת קליפת מצרים.

לו אף אנו נהפוך את המים שבנו - והיינו הקרירות בענייני הקדושה, ל'דם', לחמים ומלאים באור ושמחה, יהיה זה השלב הראשון בדרך שלנו להשתחרר מהגלות הפנימית. לעשות הכל מתוך חיות ושמחה ומתוך התלהבות וחשק רב. לא מתוך עצלות כבודות וקרירות חס ושלו.

לקחת את המים הקרים בענייני קדושה ולהפוך אותם לדם רותח. את ענייני העולם הזה הגשמיים מותר לנו (ומומלץ אגב) להעביר ממצב של חום למצב של קרירות ואי התלהבות. בענייני קדושה - חום והתלהבות. בענייני עולם הזה - קרירות ובלי שום חשק, כי זה באמת לא מעניין אותנו.

"אנחנו מוכנים!" אמרו במרץ, "מה בדיוק צריך לעשות? ואיפה נמצא ראש הארגון הזה?" שאלו.

"ממש כאן..." לחש יונתן בדרמטיות, "מההה?!" נבהלו השתיים. "לכן הגענו לכאן... אחד מהאנשים שלהם התחפש לשומר של בית הקברות וכאן נמצא המוקד שלהם, כי מי יחשוב ללכת לחפש אותם בבית קברות..." הסביר חיים.

"אז עכשיו הולכים לתפוס אותו?" לא הבינו, הם לא התכוונו לכה דבר...

"לא ממש לא, עוד לא. עכשיו אנחנו צריכים להשיג מסמך מאוד חשוב שבו כתוב כל התוכניות שלהם. אני יודע בדיוק איפה הוא נמצא, הבעיה שאותי הם מכירים, ובכם הם לא יחשדו..." הסביר יונתן.

בדקות הקרובות הוא הסביר להם בדיוק לפרטי פרטים מה הם צריכים לעשות. "אנחנו מחכים לכם פה ומתפללים להצלחתכם" אמר חיים, "קחו אתכם את המכשיר הזה על כל צרה שלא תבוא" הגיש להם יונתן מכשיר עגול קטן, "זה כמו מצלמה קטנה שתשדר לנו כל הזמן מה קורה אתכם. אם תהיה בעיה הכי קטנה, אנחנו מיד מגיעים לחלץ אותכם" אמר בבטחה, "ואל תדאגו, אף אחד לא נמצא כאן עכשיו חוץ מהשומר של בית הקברות. והוא לא אדם מפחיד..." הרגיע אותם.

"בסדר גמור, הבנו את כל ההוראות" אמר יואב בקול בוגר, "ושלוחי מצווה אינם ניזוקים! אנחנו כבר יוצאים למשימה ובעז"ה נצליח!" אמר גם שמוליק.

לפני שיצאו מהרכב הזכיר להם חיים "אל תשכחו להכניס את הציציות למכנסיים, בבית הקברות הזה קבורים גם הרבה יהודים ואסור להכנס לבית קברות עם ציציות בחוץ..."

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

הרכב התנווד קלות ונעצר. "הגענו" לחש יונתן והעיר את כולם. יואב ושמוליק פתחו עיניים עייפות מהמושב האחורי והציצו בסקרנות החוצה. "לא רואים כלום, הכל חשוך, איפה אנחנו?" שאל יואב. "אנחנו בבית הקברות של פרומוסקה" השיב יונתן. "מההה???" התפלאו שמוליק ויואב, "מה אנחנו עושים פה? כמה למה מתי?" התקיפו בשאלות.

"חחח תרגעו תרגעו! כבר נסביר לכם הכל..." הרגיע אותם חיים, "בזמן שישנתם אני ויונתן דברנו והחלטנו על דרך פעולה. תקשיבו טוב למה שיונתן יסביר לכם עכשיו..." אמרו להם והם נדרכו קדימה להקשיב.

"המשימה שלי הייתה לעקוב אחרי ראשי הארגון ולהעביר מידע חשוב למפעילים שלי בארץ ישראל" התחיל יונתן לדבר. "המטרה שלי הייתה גם לסכל להם מזימות שעלולות לפגוע בעם ישראל וגם להצליח להביא לתפיסה של ראשי הארגון וכך לגרום שהוא יפסיק לפעול לגמרי..."

במהלך החודשים שאני כאן גיליתי את מקום המסתור של ראש הארגון... פעם אחת כבר ניסיתי ללכוד אותו ולא הצלחתי... בגלל זה הסתבכתי לגמרי כי עכשיו הם כבר מכירים אותי וכני לא יכול לפעול לבד... לכן אני זקוק לעזרתם..." סיכם להם בקצרה והתנשף.

"וואו... נשמע שעברת דברים

מפחידים ומסוכנים" אמר יואב בדאגה. "נכון, וגם מה שאני עומד לבקש ממכם עכשיו הוא מפחיד ומסוכן, אבל זה ממש פיקוח נפש והצלת נפשות של כל עם ישראל!" אמר יונתן.

"התקשרנו ושאלנו רב פוסק הלכה מה לעשות... והוא אמר לנו שצריך למסור את הנפש על זה" אמר גם חיים והוסיף, "וכמובן לפני שיצאנו לדרך כתבתי מכתב לרבי לבקש ברכה..." הוסיף.

יואב ושמוליק הביטו זה בזה נרגשים ומפוחדים, ממש משימה אמיתית כמו בספרים!!

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

תפילת הדרך אומרים רק כשיוצאים מהעיר ולא רואים את הבתים של העיר

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

- לוי יצחק סגל - אוקריינה
- שלום בער קסלמן - שבדיה
- שניאור פיקל - תאילנד
- יוני קמינצקי - סרביה
- ארי וולף - גרמניה
- שיינא חווה סגל - אוקריינה
- חסי מנדלסון - אוקריינה
- אליהו סגל - מלטה
- שמואל שטרוקס - גרמניה
- שניאור רבקיין - הודו
- יהודית ליצמן - קוריאה
- מושקא בוטמן - קומבודיה

נוסע/נסיעה

מסירות נפש

מתכוננים ליו"ד שבט

כשניגש שמעון אל הצאר ולחץ את ידו, פנה אליו הצאר ואמר לו: "סמיון יקר, רואה אני כי חייל מסור ומצטיין הנך, ברצוני להעלותך בדרגה ולמנותך כגנרל!"

"תודה, אדוני הצאר", הגיב שמעון כששמע את הבשורה. "שמח אני על המינוי ועל נכונותך להעלותי בסולם הדרגות. אולם דומני שלא אוכל לקבל זאת על עצמי. אני יהודי. ובחוק הרוסי נכתב שחור על גבי לבן שאין למנות יהודי לתפקיד נכבד זה..."

הצאר לא שת ליבו לדברים. "זו לא בעיה!" קבע. "נערוך עבורך כבר מחר טקס הטבלה לנצרות. אתה עוד תגיע רחוק!"

עשרים וארבע שעות חלפו. טקס הטבלה לנצרות עמד ממש להתחיל. הצאר הופיע כשהוא במצב רוח מרומם. החיילים כולם עמדו ממול בכדי לצפות בטקס הטבלה. אך רגע לפני שהכומר מתחיל בפעולותיו ניגש שמעון אל הצאר ואומר לו: "אדוני הצאר, ברצוני כעת, רגע ממש לפני תחילת הטקס, לבצע בפניך שוב את התרגיל המיוחד שעשיתי אמש!"

"לכבוד יהיה לי", השיב הצאר.

וכך, בשמחה ובמאור פנים, ניגש שמעון אל התורן, טיפס עליו במהירות ומשם זינק אל המים הקרים. רק שכעת, בשונה מהתרגיל אמש, לא נראתה דמותו של שמעון מעל פני המים כעבור מספר רגעים.

שמעון מסר את נפשו על קדושת השם. נקודת

"סמיון בודרי" - כך כינו כל חיילי הבסיס ומפקדיו את החייל המצטיין שמעון לוי. שמעון, יהודי שנולד וגדל בבית שומר תורה ומצוות בוועליז' שברוסיה, נחטף בילדותו מחיק הוריו כדי לשרת בצבא הרוסי, ובמשך שנים ארוכות שירת בחיל הים בצפונה של רוסיה.

שמעון היה חייל אמיץ ומסור. מעולם לא היסס לבצע את המשימות שהוטלו עליו ואפילו את הקשות ביותר. הצטיינותו וטיב כישרונותיו הביאו את מפקדיו להעלותו בדרגה ולהציבו במפקדה הראשית של חיל הים, בדרומה של רוסיה סמוך לים השחור.

יום אחד התפרסמה ברחבי המחנה הידיעה המרעישה: המלך הרוסי, הצאר ניקולאי, עתיד להגיע בקרוב לביקור בבסיס. החיילים כולם נדרכו נוכח הידיעה המרגשת. לא בכל יום מבקרת במחנה אישיות רמת דרג שכזו. בחריצות, בהשקעה רבה, הוכן המחנה כולו לביקורו של הצאר. הנשקים הוברקו, רצפת המחנה נוקתה והחיילים כולם הסתדרו בסדר מופתי בכדי לקבל את הצאר.

לאחר שסיים הצאר לסייר במחנה ולהידבר עם החיילים, החלו החיילים לבצע מול הצאר מספר תרגילי ראוה שונים. את התרגיל המדהים ביותר ערך, כמובן, החייל המצטיין סמיון בודרי, שמעון הקנטוניסט. במהירות ובדייקנות ניגש סמיון אל התורן המרכזי והגבוה ביותר בבסיס, טיפס עליו בקלות תוך זמן קצר, ומשם זינק אל המים הסוערים כשעל גבו כלי נשק רבים ותרמיל כבד במיוחד. הצאר ניקולאי וכן כל ראשי הצבא הריעו ממושכות והיללו את החייל האמיץ.

מרוב עינויים נפטר אחד החיילים היהודיים בבית הסוהר, ואילו החבר השני נשפט למוות בירייה! את הסוד שני החיילים היהודיים לא גילו. גם אצלם התעוררה נקודת היהדות ואת נפשם את מסרו בפועל על קדושת השם.

סיפור מיוחד זה סיפר כ"ק אדמו"ר מהר"ש בלילה השני של ראש השנה בשנת תרל"ט, וכשסיים לספרו אמר: "זכותם של החיילים היהודיים שמסרו את נפשם להציל את גופתו של יהודי שמסר נפשו על קדושת השם ולהביאו לקבר ישראל, גדולה עד כדי כך שבכוחה להגן על כלל ישראל במשך שלושה דורות..."

גאולה פרטית לכולם

בשבועות הקרובים מתכוננים אנו ליום ההילולא של אדמו"ר הקודם ב' שבט. ביום ההילולא, זאת יודעים כולנו על פי הסברו של אדמו"ר הקודם בספר התניא - עולים כל מעשיו תורתו ועבודתו של בעל ההילולא ומאירים שוב בקרב הארץ.

אצל אדמו"ר הרי"צ בעל ההילולא מוצאים אנו נקודה בולטת לכל אורך שנות חייו, והיא עניין מסירות הנפש שלו גם בזמנים הקשים ביותר, והאריכות בזה מיותרת במסגרת זו. מיום ההילולא של הרבי הרי"ץ מקבל כל חסיד כוחות להתנהג בצורה של מסירות נפש, בצורה שתוציא אותו מהגלות שלו אל הגאולה הפרטית והכללית.

בפועל ממש

לא צריך להרחיק נדוד לסיפורי גבורה מסמרי שער על חיילים רוסיים שמסרו את נפשם בפועל על קדושת השם, לאחר שנקודת היהדות הפנימית שבתוכם זרחה והאירה, בכדי להבין מה הכוונה שהנקודה הפנימית מאירה. אצל כל אחד מאתנו יש את הדברים הטובים, הנקודות היהודיות שבו, שמסתתרים ונמצאים בגלות בתוכנו פנימה. עלינו לגלות נקודות אלה ולהוציאן מגלות לגאולה!

גם אם לפעמים נדמה לנו שלעשות את מה שצריך זה קשה ואין זמן וכוח וכו' - עלינו לדעת שממסירות נפשו של הרבי הרי"צ נ"ע ניתן הכוח לכל יהודי לצאת מהגלות.

מהגלות הפנימית שלו.

היהדות שבו האירה וזרחה במלוא עוצמתה. כשהבחין בכך הצאר, עזב את הטקס אבל וחפיו ראש.

כעבור שלושה ימים נמצאה גופתו של שמעון במעמקי הים. אנשי החברה קדישא ביקשו ממפקדי הצבא להתיר להם לקבור את שמעון בקבורה יהודית, אך המפקדים הבהירו בתקיפות כי הדבר לא יהיה ושמעון ייקבר בבית הקברות הנוצרי!

שניים מחבריו של שמעון בצבא הרוסי, חיילים יהודיים אף הם שמעשה הקידוש השם של שמעון מול הצאר השפיע עליהם עמוקות ועורר אותם בצורה פנימית, החליטו שיהיה אשר יהיה - שמעון יובא לקבורה בבית העלמין היהודי!

באישון ליל התגנבו שני החברים לבית קברות נוצרי והוציאו מתחת לאחד הקברים גופה טרייה שנקברה לפני יומיים. משם המשיכו במהירות למתחם שבו הונחה גופתו של שמעון. את זוג השומרים בכניסה הישקו החברים כהוגן, וכשכבר היו שכורים כלוט הוציאו במהירות את גופתו של שמעון והחליפו אותה בגופת הנוצרי. שמעון הובא לקבורה עוד באותה לילה בקבר ישראל.

עברה תקופה, וכנראה שאחד השומרים בכניסה הבחין בהחלפת הגופות והוא הלך והלשין לשלטונות. מפקדי הצבא הורו לפתוח את הקרב בבית הקברות הנוצרי. ואכן, כאשר פתחו את הקבר מצאו שם גופא אחרת. שני החיילים היהודיים נעצרו והושמו בבית סוהר. הם עברו עינויים קשים בכדי שיספרו היכן קברו את גופתו של שמעון, אך הם לא נשברו ונצרו את לשונם.

שאלות לשאיל

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM